

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
28. november 2003

Sag T-200/03 R

**V.
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Foreløbige forholdsregler – begæring om udsættelse af gennemførelsen –
afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats – uopsættelighed«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 1549

Angående: Påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afgørelse af 10. marts 2003 om at afskedige sagsøgeren på grund af utilstrækkelig faglig indsats.

Udfald: Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge. Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sammendrag

1. Særlige rettergangsformer – udsættelse af gennemførelsen – betingelser – fumus boni juris – uopsættelighed – kumulativ karakter – rækkefølgen for undersøgelsen og efterprøvelsesmåde – Fællesskabets retsinstansers skøn – afvejning af alle de berørte interesser – foranstaltningens foreløbige karakter (Art. 242 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 2)

2. Særlige rettergangsformer – udsættelse af gennemførelsen – betingelser – alvorligt og uopretteligt tab – bevisbyrde – rent økonomisk tab (Art 424 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 2)

3. Særlige rettergangsformer – udsættelse af gennemførelsen – betingelser – uopsættelighed – ikke-økonomisk skade, som ikke kan godtgøres bedre i en sag om foreløbige forholdsregler end i hovedsagen – foreligger ikke (Art. 242 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 2)

1. Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement foreskriver, at en begæring om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (*fumus boni juris*). Disse betingelser er kumulative, således at en begæring om udsættelse af gennemførelsen ikke kan tages til følge, når en af betingelserne ikke er opfyldt. Fællesskabets retsinstanser foretager ligeledes i givet fald en afvejning af de berørte interesser.

Den begærede forholdsregel skal være foreløbig, dvs. ikke foregribe retlige eller faktiske tvistepunkter og ikke på forhånd ophæve virkningerne af den afgørelse, der senere skal træffes i hovedsagen.

I forbindelse med den samlede vurdering råder Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler over et vidt skøn og kan frit under hensyn til sagens særegenheder afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen fællesskabsretlig bestemmelse pålægger dem at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbig afgørelse.

(jf. præmis 37-39)

Henvisning til: Domstolen, 19. juli 1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 22; Domstolen, 14. oktober 1996, sag C-268/96 P (R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30; Domstolen, 23. februar 2001, sag C-455/00 R, Østrig mod Rådet, Sml. I, s. 1461, præmis 73; Retten, 9. august 2001, sag T-120/01 R, De Nicola mod EIB, Sml. Pers. I-A, s. 171, og II, s. 783, præmis 13.

2. Formålet med en sag om foreløbige forholdsregler er ikke at sikre erstatning for et tab, men at sikre virkningen af dommen vedrørende sagens realitet. For at denne sidste målsætning kan opfyldes, skal de begærede forholdsregler være uopsættelige, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for sagsøgeren er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen.

Det påhviler den, der har fremsat begæringen om foreløbige forholdsregler, at dokumentere ikke at kunne afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført et sådant tab.

Et økonomisk tab kan principielt ikke antages at være uopretteligt eller blot vanskeligt at oprette, såfremt tabet kan dækkes ved en senere økonomisk erstatning.

Det tilkommer imidlertid den ret, der behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, på grundlag af de konkrete omstændigheder i hvert enkelt tilfælde vurdere, om en øjeblikkelig gennemførelse af den afgørelse, som begæringen om udsættelse vedrører, kan forvolde sagsøgeren et alvorligt og uopretteligt tab, som ikke vil kunne afhjælpes, selv om den anfægtede afgørelse annulleredes under behandlingen af hovedsagen.

(jf. præmis 51, 52, 54 og 56)

Henvisning til: Domstolen, 3. juli 1984, sag 141/84 R, *De Compte mod Parlamentet*, Sml. s. 2575, præmis 4; Domstolen, 25. marts 1999, sag C-65/99 P(R), *Willeme mod Kommissionen*, Sml. I, s. 1857, præmis 62; Retten, 10. februar 1999, sag T-211/95 R, *Willeme mod Kommissionen*, Sml. Pers. I-A, s. 15, og II, s. 57, præmis 36; Retten, 10. september 1999, sag T-173/99 R, *Elkaïm og Mazuel mod Kommissionen*, Sml. Pers. I-A, s. 155, og II, s. 811, præmis 25; Retten, 7. maj 2002, sag T-306/01 R, *Aden m.fl. mod Rådet og Kommissionen*, Sml. II, s. 2387, præmis 92.

3. Den indvirkning, som gennemførelsen af en afgørelse om ophør af ansættelsesforholdet mellem en ansat og den institution, hvor den pågældende er ansat, har på den ansattes psykiske tilstand, er i princippet en uundgåelig og umiddelbar konsekvens af afgørelsen, og en eventuel udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse vil ikke i højere grad kunne afhjælpes en ikke-økonomisk skade af denne art end en eventuel senere annullation af afgørelsen under behandlingen af hovedsagen.

(jf. præmis 62)

Henvisning til: Retten, 14. august 2002, sag T-198/02 R, *N mod Kommissionen*, Sml. Pers. I-A, s. 145, og II, s. 763, præmis 53.